



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D. a soudců JUDr. Petra Černého, Ph.D. a Mgr. Václava Trajera v právní věci **žalobce: KONT Energy a.s.**, se sídlem Praha 4, Arkalycká 877/1, zastoupeného Mgr. Ing. Jaroslavou Sodomkovou, advokátkou se sídlem Praha, Jindřišská 20, proti **žalovanému: O d v o l a c í m u f i n a n č n í m u ř e d i t e l s t v í**, se sídlem v Brně, ul. Masarykova č. p. 31, PSČ 602 00, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14.6.2013, č.j. 16223/13/5000-14203-702690,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á**.
- II. Žádný z účastníků řízení **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou u zdejšího soudu v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím své právní zástupkyně domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 14.6.2013, č.j. 16223/13/5000-14203-702690, kterým byla zamítnuta jeho odvolání proti rozhodnutím Finančního úřadu v Děčíně ze dne 13.11.2012, č.j. 197969/12/178913507710 a č.j. 197976/12/178913507710, jimiž bylo rozhodováno o stížnostech žalobce na postup plátce daně, a to společnosti ČEZ Distribuce, a. s. (dále jen „plátce daně“) při výběru odvodu z elektřiny ze slunečního záření (dále jen „odvod“) podle ust. § 7a a násl. zákona č. 180/2005 Sb., o podpoře výroby elektřiny z obnovitelných zdrojů energie a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o podpoře“). Současně se žalobce domáhal i zrušení výše uvedených

rozhodnutí Finančního úřadu v Děčíně o stížnostech žalobce a požadoval, aby soud uložil žalované straně uhradit mu náklady předmětného soudního řízení.

Žalobce je přesvědčen, že žalobou napadeným rozhodnutím, jakož i řízením, které předcházelo jeho vydání, byl zkrácen na svých právech. Dle jeho názoru došlo k nesprávnému posouzení věci. Žalobce namítá porušení zásad správy daní plynoucích z § 5 zák. č. 280/2009 Sb., daňový řád (dále jen „daňový řád“), kdy správce daně při řešení stížností žalobce nešetřil práva a právem chráněné zájmy žalobce a porušil princip rovnosti, základní zásady činnosti správních orgánů, a dopustil se zásahu do základních práv žalobce.

Žalobce namítá, že se původně žalovaný nevypořádal v žalobou napadeném rozhodnutí s námitkami žalobce.

Žalobce trvá na tom, že daňové orgány měly v předmětné věci postupovat nejen v souladu se zákonem, ale i v souladu s ústavním pořádkem, což nečinily. V důsledku toho došlo k porušení zásady zákonnosti zakotvené v § 5 odst. 1 daňového řádu. Dále žalobce zdůrazňuje, že ostatní ustanovení zákona o podpoře přiznávají žalobci výkupní ceny v plné výši. K rozporu těchto ustanovení s ustanovením § 7a zákona o podpoře se daňové orgány rovněž nevyjádřily. Úpravu obsaženou v ustanovení § 7a zákona o podpoře považuje za rozpornou s obecně známými principy právního státu. Dle žalobce se rovněž daňové orgány nevypořádaly s jeho námitkou, že postup plátce žalobce hrubě znevýhodňuje oproti skupině ostatních podnikatelů zabývajících se výrobou elektřiny z obnovitelných zdrojů. Rovněž se dle jeho názoru nevypořádaly s tvrzením o porušení principu legitimního očekávání a s námitkou zpětného zásahu do práv zaručených žalobci státem. Dle žalobce rovněž není v žalobou napadeném rozhodnutí obsaženo, na základě jakých úvah a důkazů dospěl žalovaný k závěru, že nebylo zpochybněno právo žalobce vlastnit majetek, svobodně podnikat, právo na ochranu legitimního očekávání, rovného zacházení a nedošlo k porušení zákazu použití retroaktivity. Žalobce namítá zmatečnost, nepřezkoumatelnost a vnitřní rozpornost napadeného rozhodnutí i dotčených rozhodnutí správce daně. Žalobce konstatoval, že v žalobou napadeném rozhodnutí jsou citovány části nálezu Ústavního soudu ze dne 15.5.2012, sp. zn. Pl. ÚS 17/11, ovšem nejsou z tohoto nálezu vyvozeny žádné konkrétní závěry k předmětné záležitosti. Dle žalobce tedy napadené rozhodnutí není řádně odůvodněno a neobsahuje úplné informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami žalobce.

Žalobce trvá na tom, že žalovaný nevzal při svém rozhodování v potaz, že součástí právního pořádku České republiky jsou nejen zákony, ale i ústavní zákon a Ústava a Listina základních práv a svobod. Žalovaný sice tvrdil, že postupoval v souladu se zákonem, ale jeho postup byl evidentně v rozporu s ústavním pořádkem a v rozporu s mezinárodními smlouvami. Přestože žalobce namítal, že realizace odvodu porušuje princip rovnosti mezi různými výrobci elektrické energie, namítal diskriminační charakter odvodu a poukazoval na jeho likvidační dopady na žalobce, žalovaný se s těmito námitkami nijak nevypořádal.

Žalobce trvá na tom, že ustanovení § 7a zákona o podpoře je pramenem jednostranného charakteru daňové politiky České republiky. Trvá na tom, že v právním státu nelze připustit, aby zájmy vlády jako výkonné moci měly vyšší právní sílu než předpisy nejvyšší právní síly v podobě Ústavy nebo Listiny základních práv a svobod. Žalobce zdůraznil, že na základě právních předpisů platných před účinností novely č. 402/2010 Sb. měl určitá legitimní očekávání vztahující se k výši výkupních cen za vyprodukovanou

elektřinu vyrobenou fotovoltaickou elektrárnou. Tomuto legitimnímu očekávání náleží ochrana dle Ústavy, Listiny základních práv a svobod a Dodatkového protokolu k Úmluvě o ochraně lidských práv a základních svobod. Tato ochrana se nevztahuje pouze na již nabytý majetek, ale poskytuje též ochranu legitimnímu očekávání nabytí takového majetku. Žalobce opakovaně zdůraznil, že pokud stát zaručil konkrétní výši výkupních cen elektřiny, pak následné snížení výkupních cen zaručených zákonem prostřednictvím odvodu je v rozporu s obecnými principy právního státu. Rovněž poukázal na skutečnost, že v důsledku uvedeného odvodu dojde k překročení zákonem zaručené doby návratnosti investic žalobce a ohrožení plnění závazků žalobce sjednaných před změnou právní úpravy.

Rozhodnutí správních orgánů tak dle žalobce představují právní akty, které maří uspokojování řádně vzniklého nároku žalobce na zaplacení výkupní ceny za elektřinu dodanou plátcem daně žalobcem v očekávané výši, znemožňují, aby žalobce dosáhl prosté doby návratnosti svojí investice zaručené zákonem, ohrožují jeho schopnost udržet se v podnikatelském prostředí a mají vůči němu tzv. rdousící efekt.

Žalobce trval na tom, že správní orgány ignorovaly zřejmý rozpor právní úpravy, o kterou opírají údajnou „legálnost“ postupu plátce daně, se základními právy žalobce zaručenými Ústavou, Listinou základních práv a svobod, Úmluvou o ochraně lidských práv a základních svobod a Dodatkovým protokolem k této Úmluvě. Trval i na tom, že je zřejmá nezákonnost rozhodnutí správce daně, nešetření práv žalobce v postavení daňového subjektu, jakož i nerespektování základních zásad daňového práva.

Žalovaný ve svém písemném vyjádření k podané žalobě navrhl její zamítnutí v plném rozsahu.

Plátcem odvodu je provozovatel přenosové soustavy nebo provozovatel regionální distribuční soustavy. Plátce odvodu je povinen srazit nebo vybrat odvod ze základu odvodu. Žalobcem napadený rozpor novely zákona o podpoře s ústavněprávními principy nepřislouží žalovanému posuzovat a má tuto námitku žalobce za irelevantní. Otázku protiústavnosti odvodu již posoudil Ústavní soud ve svém nálezu ze dne 12.5.2012, sp. zn. Pl. ÚS 17/11, dle kterého zavedením odvodu sice došlo ke snížení podpory poskytované provozovatelům fotovoltaických elektráren, ale nejednalo se o zásah, který by ve svém důsledku znamenal porušení ústavně zaručených práv dotčených subjektů. Jestliže tedy plátce daně svým jednáním neporušil žádné právní předpisy, ale naopak postupoval způsobem, k němuž byl přímo ze zákona zavázán, když i Ústavní soud judikoval, že takovýto postup není v rozporu s ústavním pořádkem, správce daně namítanou protiústavnost neshledal jako oprávněnou, a proto stížnost zamítl, což potvrdil i žalovaný v napadeném rozhodnutí. Závěrem odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu sp. zn. 1 Afs 80/2012 a 1 Afs 81/2012 s tím, že ustanovení § 6 odst. 1 zákona o podpoře ukládá povinnosti a pravomoci pouze Energetickému regulačnímu úřadu, a nikoliv správci daně. Dále žalovaný s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13.3.2013, sp. zn. 7 Afs 9/2013, uvedl, že i kdyby se žalobci podařilo prokázat likvidační efekt odvodu, nemělo by to za následek zrušení odvodu bez dalšího a případně vyplacení odvodu jako přeplatku. Takový postup by založil dle jeho názoru nerovnost v právech mezi daňovými subjekty, která je v demokratickém právním státě nepřípustná.

Na vyjádření žalovaného reagoval žalobce replikou ze dne 8.4.2013, kde zdůraznil, že nesouhlasí s argumentací žalovaného a i nadále považuje žalobou napadené rozhodnutí za

nedostatečně odůvodněné. Žalobce trval na tom, že měl nárok na vyplacení výkupní ceny v plné výši bez předmětné srážky. Zopakoval, že postup správních orgánů pro něho má tzv. rdousící efekt. K této skutečnosti navrhl provedení výsledku statutárního orgánu žalobce.

Žalovaný ke své omluvě ze soudního jednání připojil vyjádření, ve kterém setrval na svých závěrech a na jejich podporu poukázal na rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 17.12.2013, č.j. 1 Afs 76/2013-57, usnesení Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 2388/13, I. ÚS 2916/13, III. ÚS 2300/13 a III. ÚS 2305/14 a na nálezy Ústavního soudu ze dne 13.1.2015, sp. zn. II. ÚS 2216/14.

Právní zástupkyně žalobce při jednání soudu přednesla žalobu shodně s jejím písemným vyhotovením a obsahem repliky. Zdůraznila přitom, že žalobou napadená rozhodnutí čili i prvostupňová rozhodnutí jsou zjevně nezákonná, když u žalobce nastal tzv. rdousící efekt ve smyslu nálezu Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 17/2011 v důsledku zpětně zavedeného solárního odvodu. K tomu doplnila, že žalovaným uváděné judikáty Nejvyššího správního soudu, Ústavního soudu a Evropského soudního dvora jsou vytrhávány z kontextu a jsou citovány pouze jejich části, a to vždy v neprospěch žalobce, tak aby byly nalezeny argumenty pro zamítnutí odvolání popřípadě stížnosti žalobce či soudní žaloby. Dle právní zástupkyně žalobce jsou zejména opomíjeny nálezy Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 17/2011 či nálezy Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 2216/14. V této souvislosti uvedla, že žalobce není schopen udržet provoz fotovoltaické elektrárny bez dlouhodobých půjček, přičemž v důsledku solárního odvodu se trvale nachází ve značné účetní ztrátě (2,7 mil. Kč v roce 2011, 2,4 mil. Kč v roce 2012 a 2,6 mil. Kč v roce 2013). Pokud by nebyl zaveden solární odvod, tak žalobce by se naproti tomu nacházel v ziscích (3,2 mil. Kč v roce 2011 a 4,7 mil. Kč v roce 2012). Vedle zjevného porušení principu legitimního očekávání nebyla šetřena ani práva žalobce ze strany daňových orgánů, dále ze strany daňových orgánů nedošlo k vypořádání se se všemi jeho námitkami a k jejich řádnému odůvodnění ze strany správních orgánů obou stupňů. Závěrem poukázala právní zástupkyně žalobce i na rozporuplná tvrzení žalované strany a na svoje námitky směřující do porušení obecných zákonů ze strany správních orgánů obou stupňů. Na podporu svého tvrzení o rdousícím efektu u žalobce pak soudu předložila k založení do spisu účetní rozvahy žalobce za roky 2011 a 2012, výkazy zisku a ztrát žalobce za roky 2011 a 2012 a přehledy solárního odvodu u žalobce v letech 2011 až 2013. V návaznosti na to pak právní zástupkyně žalobce navrhla, aby soud předloženými listinami provedl dokazování. Vedle toho právní zástupkyně žalobce předložila soudu k založení do spisu písemné stanovisko žalobce ze dne 30. 3. 2015 k vyjádření žalovaného ze dne 4. 3. 2015, které bylo součástí omluvy z jednání. Zdůraznila rovněž, že ze správního spisu vyplývá, že žalobce od prvopočátku daňového řízení konstantně tvrdil tytéž skutečnosti o likvidačním efektu solárního odvodu včetně jeho protiústavnosti, retroaktivitě a jeho zjevném rozporu s principem legitimního očekávání. Dle názoru právní zástupkyně měl být žalobce v daňovém řízení vyzván k prokázání rozhodných skutečností, k čemuž však nedošlo. Proto žalovaný nemůže argumentovat tím, že nebylo ze strany žalobce prokázáno tvrzení o likvidačním efektu solárního odvodu. Dále právní zástupkyně navrhla provedení dokazování výpisem z obchodního rejstříku žalobce a také výsledkem statutárního orgánu žalobce. Rovněž navrhla provedení důkazu znaleckým zkoumáním účetní a hospodářské situace žalobce v důsledku zavedeného solárního odvodu. V závěrečném návrhu právní zástupkyně žalobce doplnila, že provoz fotovoltaické elektrárny je žalobcovou jedinou podnikatelskou činností, a proto je pro něho zavedený solární odvod významně negativní. Solární odvod má pro žalobce rdousící efekt a v zásadě i likvidační efekt, přičemž zásadně ovlivňuje

majetkovou podstatu žalobce z krátkodobého i dlouhodobého hlediska. Instituty prominutí daně či posečkání daně situaci žalobce nejsou schopny řešit, když u prominutí daně není dosud nastaven jeho funkční mechanismus ze strany daňových orgánů, a v případě posečkání daně se nejedná z povahy věci o komplexní a dlouhodobé řešení tíživé situace žalobce. Trvala na tom, že u žalobce není zachován poměr mezi veřejným zájmem a ochranou práv žalobce. V tomto směru poukázala na rozhodnutí Evropského soudu pro lidská práva ve věci stížnosti č. 43783/98 (Orion Břeclav s.r.o. proti ČR). Solární odvod zřetelně brání zajištění návratnosti investice v 15 letech, přičemž žalobce je v důsledku solárního odvodu trvale ztrátový. Podotkla rovněž, že soud by neměl opomíjet námitky týkající se procesu daňového řízení, a to zejména ve vztahu k nevypořádání se se všemi námitkami žalobce v odvolacím řízení, rozporuplností tvrzení žalované strany a nešetření práv žalobce, když ten nebyl vyzván k prokázání rozhodných skutečností.

Žalovaný se z jednání řádně písemně omluvil.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé zák. č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“), která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ust. § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s.ř.s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle § 72 odst. 1 věty první s.ř.s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu, včetně prekluze daňové povinnosti, nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s.ř.s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

Soud si vyžádal u žalovaného spis a po přezkoumání skutkového a právního stavu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Primárně se soud zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí. Dle názoru soudu se s námitkami obsaženými v odvolání žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí řádně vypořádal. Z odůvodnění jednoznačně vyplývá, které skutečnosti správní orgán hodnotil a na základě jakých úvah dospěl ke svým závěrům. Byť se třeba k jednotlivým námitkám nevyjádřil zcela výslovně, z obsahu žalobou napadeného rozhodnutí jednoznačně vyplývají postoje správního orgánu k předmětným námitkám. Žalovaný trval na tom, že postupoval v souladu se zákonnou úpravou a že tato úprava není nijak vnitřně rozporná a je v souladu i s ústavním pořádkem České republiky. Žalobou napadené rozhodnutí je tedy dle názoru soudu plně přezkoumatelné. Soud rovněž shledal odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí dostatečně přesvědčivým.

Soud podotýká, že otázkou souladu úpravy odvodu z elektřiny ze slunečního záření s ústavním pořádkem se podrobně zabýval Ústavní soud v nálezu ze dne 15.5.2012, sp. zn. Pl. ÚS 17/11, www.usoud.cz, na který soud v plném rozsahu odkazuje. Ústavní soud nevyhověl návrhu skupiny senátorů na zrušení části zákona o podpoře využívání obnovitelných zdrojů upravující odvod a dospěl k závěru o ústavnosti této právní úpravy. Na závěr zmíněného nálezu však dodal, že „*při abstraktním přezkumu ústavnosti není schopen objektivně prokázat nebo hypoteticky vymodelovat všechny myslitelné situace, které napadená ustanovení*

v individuálním případě mohou vyvolat. Předmětem posouzení tedy nyní nemohou být ani specifické případy jednotlivých výrobců, u nichž s přihlédnutím ke konkrétním okolnostem, s přihlédnutím k míře podnikatelského a ekonomického rizika může Ústavní soud své posouzení upřesnit v budoucnu.“ Podle Ústavního soudu totiž zjevně „nelze vyloučit, že v individuálních případech dolehne některé z napadených ustanovení na výrobce jako likvidační („rdousící efekt“) či zasahující samotnou majetkovou podstatu výrobce v rozporu s čl. 11 Listiny – tedy protiústavně. Zde bude nutno hodnotit jak dodržení garancí ve smyslu § 6 odst. 1 zákona č. 180/2005 Sb. v jejich dlouhodobém (patnáctiletém) trvání, tak okamžité (průběžné) účinky napadených ustanovení, aby byl v takovém výjimečném případě vzniklý nárok ochráněn.“ Pro takové specifické případy pak zavázal obecné soudy „udělat vše pro spravedlivé řešení, jakkoliv se to může jevit složité“ (bod 88. nálezu).

Následně vznikla otázka, jak vyložit uvedený příkaz Ústavního soudu, aby obecné soudy udělaly „vše pro spravedlivé řešení“, tj. v jakém řízení má být hodnocena ústavnost aplikace solárního odvodu v konkrétních případech. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu usnesením ze dne 17.12.2013, sp. zn. 1 Afs 76/2013, www.nssoud.cz, dovodil, že institut stížnosti na postup plátce daně není za stávající právní úpravy nástrojem, který by umožnil správci daně posuzovat věc s přihlédnutím ke konkrétním skutkovým okolnostem a v odůvodněných případech poskytl poplatníkovi efektivní ochranu. Rozšířený senát konstatoval, že stížnost dle § 237 daňového řádu představuje specifický prostředek obrany poplatníka vůči plátcu daně při uplatňování srážkové daně. Jedná se o ochranu před nezákonným postupem plátce, o nástroj určený pro „řešení sporu mezi plátcem a poplatníkem“, který slouží zejména k tomu, aby byl postup plátce podroben kontrole státní moci a poplatník byl před případným nezákonným postupem plátce prostřednictvím konečného rozhodnutí správce daně ochráněn. Dle rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu by bylo absurdní klást na plátce povinnost, nota bene bez jakékoliv psané právní úpravy, aby sám posuzoval likvidační účinky solárního odvodu na poplatníka.

I kdyby se tento institut aplikoval na solární odvod pouze přiměřeně a žádost o vysvětlení adresovaná plátcu byla jen jakýmsi formálním krokem pro následné uplatnění stížnosti u správce daně, umožňuje § 237 odst. 3 daňového řádu správci daně přezkoumat pouze postup plátce, tj. zda plátce při srážce solárního odvodu postupoval v souladu se zákonem o podpoře. Ten kromě osvobození malých výrobců nepřipouští žádné výjimky, na základě kterých by byl plátce odvodu své zákonné povinnosti zproštěn, jinými slovy neobsahuje žádný zvláštní mechanismus, jenž umožní individuální přístup k výrobcům. V této fázi nalézacího řízení tedy nemá správce daně zákonnou možnost provádět správní úvahu, na jejímž základě by mohl v konkrétním případě modifikovat výši solárního odvodu. Podle rozšířeného senátu by tak bylo z ústavního hlediska a s ohledem na požadavky dělby moci přinejmenším problematické, aby neexistenci psané právní úpravy nahradila bez dalšího moc soudní.

Správní soudy, jejichž úkolem je ochrana subjektivních veřejných práv a v širším smyslu kontrola činnosti moci výkonné, nemohou bez dalšího moc výkonnou nahrazovat. I proto jsou správní soudy koncipovány jako soudy přezkumné, a nikoliv jako soudy nalézací. Pokud by správní soudy byly oprávněny rozhodovat namísto moci výkonné o veřejných subjektivních právech osob, znamenalo by to faktickou zbytečnost existence moci výkonné. In concreto jestliže daňové subjekty nemohou v řízení o stížnosti na postup plátce daně tvrdit a prokazovat likvidační důsledky odvodu či nedodržení garantované doby návratnosti, avšak

tyto skutečnosti by mohly být zkoumány a prokazovány v následném řízení o správní žalobě proti daňovým rozhodnutím, stalo by se rozhodování daňových orgánů čistě formálním. Rozhodování o odvodu a jeho výši by se tak zcela přesunulo na správní soudy, což by bylo zjevným porušením principu dělby moci.

Soudy v této věci tak nezbyvá než žalobce odkázat na závěry vyslovené rozšířeným senátem Nejvyššího správního soudu v usnesení sp. zn. 1 Afs 76/2013, od nichž soud nemá důvod se v této věci odchylovat, podle nichž je za stávající právní úpravy nejprůběhavějším prostředkem k zohlednění individuálních účinků solárního odvodu vyměřeného podle zákona, leč dopadajícího rdousícím způsobem na jednotlivce, institut prominutí daně. Jeho úprava je obsažena předně v ustanovení § 259 daňového řádu, které předpokládá, že nárok na prominutí daně či jejího příslušenství, jakož i pravomoc k tomuto prominutí založí některému z orgánů veřejné moci buďto jednotlivé zákony nebo přímo daňový řád. Zákon o podpoře však neupravuje ani institut prominutí solárního odvodu, včetně případných hmotněprávních podmínek, ani pravomoc správců daně k jeho promíjení. Předpokladem takového řešení by tedy muselo být naplnění pokynu Ústavního soudu zákonodárci, aby vytvořil vhodný mechanismus, který by umožnil individuální přístup k výrobcům, na něž dopadly likvidačním způsobem účinky právní úpravy. Je tedy primárně na zákonodárci, aby v zákoně stanovil orgánu veřejné moci (ať již kterémukoliv stupni správce daně) pravomoc zcela nebo částečně prominout předmětnou daň.

Lze tedy uzavřít, že bez ohledu na to, zda žalobce svá tvrzení a důkazy o protiústavnosti odvodu a jeho likvidačním dopadu na svou osobu uplatnil v daňovém řízení nebo v řízení před soudem, nemohly tyto skutečnosti být v těchto řízeních jakkoliv zohledněny a nemohly mít vliv na zákonnost rozhodnutí správních orgánů. Z těchto důvodů soud podle § 52 odst. 1 s.ř.s. nevyhověl důkazním návrhům žalobce, neboť se měly vztahovat k finanční situaci žalobce, jejíž zjišťování by bylo v tomto řízení nadbytečné. Na tomto místě soud pro úplnost směrem k žalobci uvádí, že všechny výše učiněné závěry vyslovené Krajským soudem v Ústí nad Labem v obdobné věci po vydání usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu, sp. zn. 1 Afs 76/2013, bezvýhradně aproboval v rámci své rozhodovací činnosti i Nejvyšší správní soud (k tomu srov. např. jeho rozsudek ze dne 21. 5. 2014, č.j. 2 Afs 73/2014 – 36, který je dostupný na www.nssoud.cz) a rovněž i Ústavní soud (např. v jeho usnesení ze dne 12. 11. 2014, sp. zn. I. ÚS 2483/14). Dle soudu z uvedeného jednoznačně vyplývá, že ani samotný Ústavní soud neshledal rozpor mezi závěry obsaženými ve výše uvedeném usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu a svým nálezem ze dne 15.5.2012, sp. zn. Pl. ÚS 17/11. Výslovně se k závěrům obsaženým v usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu, sp. zn. 1 Afs 76/2013, Ústavní soud vyjádřil ve svém nálezu ze dne 13.1.2015, sp. zn. II. ÚS 2216/14, kde uvedl, že stejně jako Nejvyšší správní soud ve výše citovaném usnesení rozšířeného senátu dospěl k závěru, že v řízení o stížnosti na postup plátce daně podle ustanovení § 237 daňového řádu může správce daně přezkoumat postup plátce daně pouze z hlediska dodržení zákonných ustanovení. V případě solárního odvodu podle ustanovení § 7a zákona o podpoře proto může správce daně jen posoudit, zda při jeho srážce byla dodržena ustanovení zákona o podpoře. V tomto řízení není dle Ústavního soudu proto dán procesní prostor pro zvážení toho, zda tento odvod vůči plátcům daně nevyvolává tzv. rdousící efekt.

Pro úplnost soud podotýká, že v rámci odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí žalobce nenamítal existenci rdousícího efektu v důsledku zavedeného solárního odvodu.

Původně žalovaný se tedy touto námitkou v žalobou napadeném rozhodnutí ani nemusel zabývat.

S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji ve výroku ad I. rozsudku podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Současně v souladu s ust. § 60 odst. 1 věty první s.ř.s. ve výroku ad II. rozsudku nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly a ani je nepožadoval.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 1. dubna 2015

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D. v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Iva Tovarová